

Üç Usta

Bir köyde üç usta varmış. Bunlar birbirlerine demişler ki “Gidelim başka bir yere de orada çalışalım, bizim köyde çalışacak bir şeyimiz yok.”

O zaman biri dedi ki “Bir adama daha ihtiyacımız var, biz üçümüz ustayız, dördüncü de yemek-su işini yapan olsun.” Dördüncü adamı bulmuşlar, yanlarına alıp yola koyulmuşlar.

Gitmişler, gitmişler, gitmişler akşam olmuş. Biri “Hep birlikte uyumak olmaz, birer birer nöbet tutalım!” demiş. Çöp atmışlar. İlk ağaç ustasına çıkmış. İkinci terziye çıkmış. Üçüncü kuyumcu ve dördüncü zanaat bilmeyen adama.

Bunlar uyumuşlar, ağaç ustası nöbeti tutmaya başlamış. Nöbeti tutarken “Nöbetim bitene dek ağaçtan bir kız resmi yapayım demiş” ve yapmış. Onun nöbet sırası geçince, terziyi uyandırıp kendisi uyumuş.

Terzi kızın resmini görünce “Bu ağaç ustasının eseridir ve bununla kendini övecek. Ben de iyi bir elbise dikeyim buna” demiş. Her şeyini dikip giydirmiş. Onun nöbeti bitince, kuyumcuyu kaldırıp kendisi uyumuş.

Bunu kuyumcu ki gördü, o da şöyle demiş “Ben bir şey yapmazsam ağaç ustası ve terzi yarın sabah bununla övünecekler.” Derken, o da altından takılar yapmış. Onun nöbeti bitince, birşey bilmeyen adamı kaldırmış.

Bu adam bunları görünce mahzunlaşıp kalmış. Çünkü, kendisinin bir şey bilmediğini biliyormuş “Yarın sabah ustalar bana nazlanacaklar” diye tanrıya yalvarmış: “Sabah onların karşısında beni utandırma, buna can ver!” Gerçekten de kız canlanmış.

Sabah hepsi uyanmış. Kalkıp canlı kızı görünce kavga etmeye başlamışlar. Ağaç ustası “Siz bir şey bilmiyordunuz, ben başladım buna, kız benimdir” demiş. Terzi, “Doğrudur sen başladın, ama sen onu çıplak bıraktın, nasıl da utanmadın” demiş. “Giysilerini ben giydirdim, öyleyse benimdir.” Kuyumcu demiş ki, “Benimdir, çünkü altınları ben taktım, nişanı ben verdim. Bundan dolayı benimdir.” Zanaat bilmeyen adam, “Siz sadece resim yaptınız. Ona ben can verdim, bundan dolayı benimdir.”

Bunlar tartışırken, at üstünde bir kralın oğlu gelmiş. “Davanız nedir, neye tartışyorsunuz” diye sormuş. Bunlar da her şeyi anlatmışlar. Kralın oğlu, ki görmüş güzel kızı gözü kalmış ve o da kavgaya katılmış. Sonra “Bizim işimizi

sadece hakim çözebilir, hakime gidelim” demişler. Hep birlikte hakime gitmişler. Başhakimin de gözü kalmış ve o da kavgaya katılmış.

Onlar birbirleriyle kavga ederken, kız yavaş yavaş gidip ağaca yanaşmış. Ağaç yarılmış, kız içine girmiş, ağaç gene kapanmış. Bunlar bakmışlar kız ortada yok!

Lazların eski bir sözüdür: Ağaç keserken akan su o kızın gözyaşlarıdır.

Derleyen: *Guram Kharthozia*

Türkçeye çeviren: *İsmail Bucaklışı*

Resimleyen: *Zelkif Çavuş Kandemir*